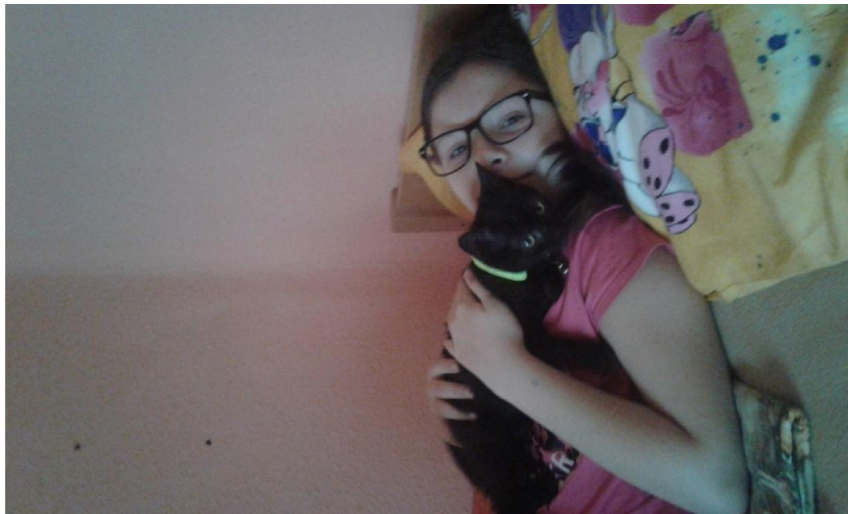

Bagira, a cicám

Apával már korábban megbeszéltük, hogy lesz egy cicám.

Egyik nap el is mentünk a Bogáncs állatmenhelyre. Itt több macska közül választottam egy fekete szőrű kiscicát, akit Bagirának neveztem el. Nagy szemével és füleivel hízeleg. Mókás kis állat. Sokat neveltünk a viselkedésén, például amikor felmászott a gáztűzhelyre. Vicces, játékos, barátságos és kíváncsi. Amikor elhoztuk, náthás volt, de a gyógyszertől, amit kapott, meggyógyult. Nagyon szereti a hasát, de a rohangálást is kedveli, ezért nem hízik el. A maradékot és a száraz tápot is megeszi, de a konzerv a kedvence. Imádja a meleget, ezért sokszor telepedik le a kandalló elé. Sok játékkal játszott már, de a labda pofozgatása a kedvence. Egy szép neonzöld nyakörvet és egy címtárolót is kapott.

Megtudtam azt is, hogy ha a macskák boldogok, akkor dorombolnak és lassan pislognak. Viszont ha dühösek, akkor a farkukat lengetik. Nagy, hegyes, körbeforgatható fülükkel 80 KHz-ig hallják a hangokat, míg a mi fülünk csak 20 KHz-ig. Az orruk mellett a szájpadrólásukban levő Jacobson-szervüket is felhasználják a szagláshoz. A macska szemében levő fényvisszaverő réteg miatt kétszer annyi fényt használnak a látáshoz, mint az ember. Igen hajlékony gerincük és hiányzó kulcsontjuk miatt egészen szűk réseken is át tudják magukat préselni. A fark az egyensúlyozásban és a kommunikációban segít, futás közben pedig részt vesz a test kormányozásában. Visszahúzható karmaikkal bárhová felkapaszkodnak. Érdes nyelvükkel tartják tisztán szőrüket. Puha, párnaszerű tappancaik vannak. Azért esik mindegyikük a talpára, mert hajlékony gerincükkel a föld felé irányítják a lábukat.

Örülök, hogy van egy tappancsos barátom.

Bóbics Brigitta 4.a

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola